

Arrest

nr. 58 895 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 december 2009 een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 4 januari 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt – via het typeformulier - aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals

algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene meent dat zij zich in een 'prangende humanitaire situatie' zou bevinden. Om welke prangende humanitaire situatie het zou gaan wordt echter niet gespecificeerd, evenmin wordt er hiervan een bewijs voor gelegd. Betrokkene kan bijgevolg geen beroep doen op het criterium 'andere prangende humanitaire situaties' van de instructie van 19 juli 2009. Het is immers aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid (huidige situatie in Armenië). Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene wijst op de huidige situatie in Armenië en de daarmee gepaard gaande onmogelijkheid om terug te keren. Betrokkene staat dit met negatief reisadvies verstrekt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het hier om algemene beweringen gaat, die niet wordt toegepast op de persoonlijke situatie van de betrokkene. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog is aan diegene naar waar hij refereert. Betrokkene legt immers geen bewijzen voor die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. De loutere vermelding van problemen in het land van herkomst met de onmogelijkheid tot terugkeer tot gevolg volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene beweert geen hechte familiebanden meer te hebben in het land van herkomst. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met de heer Six, Antoine Roger Cornelius (RR: 68.02.18-323-94), van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 België verblijft, diverse lessen Nederlands heeft gevolgd, verschillende steunbrieven bij haar aanvraag voegt en werkbereid is kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 20.03.2006 een asielaanvraag in, welke op 15.05.2006 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf). Op 26.04.2006 vaardigde de dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft/verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk bijna 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Op 15.05.2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.26.04.2006. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in werking treedt op 1 april 2011 en dus niet van toepassing is op onderhavig geval. Er is dus vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 3 EVRM. Krachtens art. 3 E.V.R.M mag niemand worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekster heeft naar diverse stukken verwezen waarmee zij probeerde aan té tonen dat het haar onmogelijk was terug te keren naar haar land, onder meer wegens de risico's die zij daar liep. Door deze beslissing krijgt verzoekster het bevel het grondgebied te verlaten. Verzoekster beschikt niet over de nodige documenten om naar een derde land te reizen. Het verlaten van het Belgische grondgebied staat voor verzoekster gelijk met een terugkeer naar haar land van herkomst.

Indien verzoekster teruggewezen zou worden naar haar land van herkomst, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoekster. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art 3 E.V.R.M. verboden is. Verwerende partij is niet overgegaan tot een correcte evaluatie van het persoonlijke risico dat de verzoekster zou lopen in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van voornoemd artikel 3. Dit is des te meer het geval omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts uitspraak doet

met verwijzing naar het Verdrag van Genève, dat een minder ruime draagwijdte heeft dan het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het toepassingsgebied van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet is verschillend van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Genève. Hieruit volgt dat een omstandigheid, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vanuit deze invalshoek verworpen, eventueel de indiening in België kan rechtvaardigen van een aanvraag tot verblijf gegrond op een risico van een eventuele schending van art. 3 E.V.R.M. (R.v..St. nr. 100.001, 22 oktober 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (5 juli 2002); , Rev. dr. étr. 2001, afl. 116, 744) Verzoekster wijst op de huidige situatie in Armenië. Document 3 Daders van mensenrechtenschendingen gingen nog altijd vrijuit. De vrijheid van meningsuiting werd aan banden gelegd en journalisten werden gemolesteerd. Het in maart 2008 ingestelde demonstratieverbod in het centrum van de hoofdstad Jerevan bleef van kracht. De bescherming van vrouwen en meisjes tegen geweld voldeed bij lange na niet aan de internationale normen. De regering bood geen echt alternatief voor militaire dienst <http://www.amnesty.nl/landen/jaarboek/61937>

Verzoekster dreigt dan ook het slachtoffer te worden van handelingen die strijdig zijn met art. 3 EVRM."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste (onderdeel van het) middel voert verzoekster de schending aan van art. 3 EVRM. Verzoekster verwijst naar de huidige situatie in Armenië, en houdt voor dat zij dreigt het slachtoffer te worden van handelingen die strijdig zijn met art. 3 EVRM. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat opdat een vreemdeling kan worden gemachtigd tot verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een dubbel onderzoek moet voeren: "De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden; met dien verstande dat bij aanvragen op grond van art. 9bis van de wet, de vreemdeling tevens dient aan te tonen te beschikken over een identiteitsdocument of aan te tonen dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

In casu heeft de gemachtigde in zijn beslissing desbetreffend uitdrukkelijk geoordeeld:

(...) Betrokkene wijst op de huidige situatie in Armenië en de daarmee gepaard gaande onmogelijkheid om terug te keren. Betrokkene staat dit met negatief reisadvies verstrekt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het hier om algemene beweringen gaat, die niet wordt toegepast op de persoonlijke situatie van de betrokkene. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog is aan diegene naar waar hij refereert. Betrokkene legt immers geen bewijzen voor die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. De loutere vermelding van problemen in het land van herkomst met de onmogelijkheid tot terugkeer tot gevolg volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.(...)(...)" (...).

Verzoeksters beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is hierbij ingegaan op de door verzoekster in haar aanvraag aangebrachte elementen, en heeft afdoende uiteengezet om welke redenen deze niet kunnen leiden tot regularisatie. In zoverre verzoekster de schending van art. 3 EVRM inroept, laat de verwerende partij gelden dat aan het door verzoekster bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

In antwoord op de door verzoekster geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er

ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Bovendien heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 11.05.2006 uitdrukkelijk te kennen gegeven te menen dat verzoekster "in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent. "

Verzoekster maakt haar beweringen dan ook allerm minst aannemelijk.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat verzoekster zich in haar aanvraag niet heeft beroepen op art. 3 EVRM of op een 'psychologische ontredde ring' indien haar bevel zou worden gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat de gemachtigde dan ook niet kon antwoorden nopens de elementen die pas voor het eerst in het verzoekschrift worden aangebracht. De gemachtigde kan uiteraard slechts rekening houden met en antwoorden op de elementen die door de vreemdeling daadwerkelijk in de aanvraag worden aangebracht.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel niet kan worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

3.3. Blijkens haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging verwees verzoekster zowel voor wat betreft de ontvankelijkheid als de gegrondheid van haar aanvraag naar de situatie in Armenië, waarbij ze enerzijds verwees naar reisinformatie die door de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken werd verstrekt m.b.t. Armenië en anderzijds naar een uittreksel uit een niet gespecificeerd jaarboek van Amnesty International omtrent het gevolg van de presidentsverkiezingen in Armenië.

3.4. De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Betrokkene wijst op de huidige situatie in Armenië en de daarmee gepaard gaande onmogelijkheid om terug te keren. Betrokkene staaft dit met negatief reisadvies verstrekt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het hier om algemene beweringen gaat, die niet wordt toegepast op de persoonlijke situatie van de betrokkene. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog is aan diegene naar waar hij refereert. Betrokkene legt immers geen bewijzen voor die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. De loutere vermelding van problemen in het land van herkomst met de onmogelijkheid tot terugkeer tot gevolg volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden."

3.5. Verzoekster poneert dat verwerende partij haar persoonlijk risico dat ze loopt bij een terugkeer naar haar land van oorsprong niet correct heeft beoordeeld. Ze poneert dat een terugkeer naar haar land van herkomst een "psychologische ontredde ring" met zich zal meebrengen en dat dit zal "overeenstemmen met een behandeling die door artikel 3 E.V.R.M. verboden is" en verwijst opnieuw naar een uittreksel uit een niet nader gespecificeerd jaarboek van Amnesty International inzake Armenië. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor een "psychologische ontredde ring" en een verwijzing naar een uittreksel uit een jaarboek van Amnesty International,

zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet "concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.6. Indien verzoekster meent dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus staat het haar vrij een nieuwe asielaanvraag in te dienen bij de asielinstanties wat ze blijkens het administratief dossier na de afwijzing van een eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 mei 2006, die in fine van zijn beslissing specificeerde dat verzoekster "mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren", nog niet gedaan heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekster is de mening toegedaan dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die zij aanvraagt, te verkrijgen, maakt een inmenging uit in haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Verzoekster is in de mogelijkheid zich op art. 8 EVRM te beroepen gezien zij een duurzame relatie heeft met een Belgische man, dhr (A.S.) die zij verder wil ontplooiën. Verzoekster wijst erop dat zij zeer moeilijk een familieleven kan hebben in het land van herkomst, gezien haar vriend in België verblijft. Verzoekster wijst er op dat zij geen hechte familiebanden meer heeft met haar land van herkomst, gezien zij reeds geruime tijd haar vaderland heeft verlaten. Verzoekster beviel ondertussen van een dochter, (C.S.) op 10.08.10."

3.8. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"De verwerende partij laat gelden dat art. 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing geen verboden inmenging in de uitoefening door verzoekster van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest R.V.V. nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat door de Raad van State reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De in casu bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land zou dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk.

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Terwijl het illegaal verblijf in het Rijk onmiskenbaar een strafrechtelijke inbreuk is.

De verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet schendt.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet ongegrond was en aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Er is geen sprake van een schending van art. 8 EVRM. In zoverre verzoekster verwijst naar haar relatie met dhr. SDC, wijst de verwerende partij erop dat deze relatie geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing, waarin dienomtrent geoordeeld werd:

"Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met de heer Six, Antoine Roger Cornelius (RR: 68.02.18-323- 94), van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980."

Deze beoordeling is geenszins tot stand gekomen in strijd met artikel 8 EVRM. Immers, indien verzoekster de juiste stappen zou ondernemen, en indien daarbij zou blijken dat er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven met de Belgische onderdaan, kan verzoekster op deze basis een verblijfsrecht bekomen en zal zij niet worden verwijderd. Inmiddels is gebleken dat verzoekster - na datum van de bestreden beslissing - een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 40 van de wet dd. 15.12.1980. Aan deze aanvraag zal gevolg worden gegeven en indien daadwerkelijk zal blijken dat verzoekster een duurzaam gezinsleven onderhoudt, zal gehandeld worden met het nodige respect voor de toepassing van artikel 8 EVRM. De thans bestreden beslissing schendt deze verdragsbepaling evenwel niet.

In zoverre verzoekster verwijst naar het gegeven dat zij inmiddels een dochter heeft met dhr. SIX, stelt de verwerende partij vast dat verzoekster dit gegeven niet eerder dan bij haar verzoekschrift heeft aangebracht, zodat hier ook geen rekening kon mee worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

3.9. Blijkens haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging had verzoekster het volgende ingeroepen: "Verzoekster beroept zich op artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. Verzoekster is in de mogelijkheid zich op artikel 8 EVRM te beroepen gezien zij thans een relatie heeft met een Belgische man, dhr. A.S. die zij verder wil ontplooiën. Verzoekster wijst erop dat hij (sic) zeer moeilijk een familieleven kan hebben in het land van herkomst, gezien haar vriend in België verblijft. Verzoekster wijst erop dat zij geen hechte familiebanden meer heeft met zijn land van herkomst, gezien zij reeds geruime tijd zijn (sic) vaderland heeft verlaten."

3.10. De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“Betrokkene beweert geen hechte familiebanden meer te hebben in het land van herkomst. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met de heer Six, Antoine Roger Cornelius (RR: 68.02.18-323- 94), van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Ee ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Deze verdragsbepaling primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

3.12. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoekster zowel in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag als in haar verzoekschrift louter stelt dat ze een relatie heeft met de heer A.S. zonder dit verder in concreto aan te tonen.

3.13. Voor zover toch dient aanvaard te worden dat verzoekster aangetoond heeft een familieleven te leiden in de zin van artikel 8 EVRM met de heer A.S., stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing moet beschouwd worden als een beslissing volgend op een aanvraag van verzoekster waarbij ze om een eerste toelating om op het Belgisch grondgebied te verblijven verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.14. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.15. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.16. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster haalt geen enkel element aan dat hierop wijst. Verzoekster herhaalt het in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag reeds ontwikkeld betoog dat zij zeer moeilijk een familieleven in haar land van herkomst kan leiden als haar vriend in België verblijft en dat zij geen hechte familiebanden heeft in haar land van herkomst, maar hiermee haalt verzoekster de bestreden beslissing niet onderuit waar deze stelt: *“Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”*

3.17. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing voorts stelt: *“Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”*

3.18. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 januari 2011 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van verblijfskaart op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Deze procedure die de Vreemdelingenwet specifiek voorziet en die gericht is op de erkenning van een verblijfsrecht op grond van een familie- en gezinsleven, heeft zijn beslag nog niet gekregen op het ogenblik dat de Raad in onderhavige betwisting uitspraak doet. Alleszins mag de Raad er redelijkerwijze van uitgaan dat in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing verzoekster opnieuw een beroep kan indienen bij de Raad waarin de schending van artikel 8 EVRM kan worden aangevoerd.

3.19. Rekening houdend met voormelde gegevens komt het de Raad voor dat er in deze geen positieve verplichting voor de Staat bestaat om de verzoekende partij op zijn grondgebied toe te laten op grond van een aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt .

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

3.20. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van *“de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht heeft tot doel dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. Het verhoor dient als basis zal voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; daarom is het noodzakelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Opdat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht zou gerespecteerd worden dient het verhoor afgenomen te worden. Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht, Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. De bestreden beslissing ressorteert gevolgen die een weerslag hebben op de rechtstoestand van verzoekster. De bestreden beslissing heeft derhalve een individuele draagwijdte.

Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurs-handelingen ta.v, burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen.

In onderhavig geval blijkt duidelijk dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van verweerster niet vervuld werd. Verzoekster had gehoord moeten worden alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

In het document "Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet" hetgeen op de

officiële website staat van verweerster staat duidelijk vermeld met betrekking tot de procedure voor lokale verankering: punt 2.8.A (de voorwaarde waaraan verzoekster o.a. voldoet)

"Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet."

Verzoeksters aanvraag werd ontvankelijk en niet kennelijk ongegrond verklaard. De Minister had derhalve het dossier minstens moeten voorleggen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat die een advies konden uitbrengen. De bestreden beslissing vermeldt "ontvankelijk doch ongegrond", hetgeen geenszins als "kennelijk ongegrond" kan worden aanzien.

Door het feit dat de zaak niet werd doorverwezen naar voormelde Commissie, ontnam men verzoekster de mogelijkheid om gehoord te worden door de Commissie.

De hoorplicht werd geschonden en de bestreden beslissing dient daarom nietig te worden verklaard."

3.21. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In haar derde (onderdeel van het) middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids-en vertrouwensbeginsel. Ter ondersteuning verwijst verzoekster naar een document met verduidelijkingen nopens de instructie die op de 'officiële website van de verwerende partij' zou moeten staan, en leidt zij hieruit af dat zij gehoord had moeten worden. Verzoeksters beschouwingen missen feitelijke grondslag. De verwerende partij neemt vooreerst aan dat verzoekster doelt op het vademecum dat is gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht (hetgeen vanzelfsprekend niet de 'officiële website van de verwerende partij' uitmaakt), houdende verduidelijkingen nopens de instructie. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de instructie van de minister noch het vademecum een bron van recht uitmaken, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht.

Volledigheidshalve laat de verwerende partij gelden dat verzoekster deze verduidelijkingen daarenboven kennelijk niet goed gelezen heeft. Immers wordt in het vademecum enkel melding gemaakt van een Commissie voor Advies, in zoverre de aanvraag in aanmerking kan worden genomen en niet kennelijk ongegrond is.

b) Specifieke procedure voor de lokale verankering

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals bepaald in de punten 2.8.A. of 2.8.B.), of het dossier volledig is en of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is.

- Indien het dossier in aanmerking komt en gegrond is, wordt de persoon geregulariseerd.*
- Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen.*

De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet.

In casu komt verzoekster evenwel duidelijk niet in aanmerking voor het criterium 2.8A of B van de instructies, nu zij zich hierop nooit heeft beroepen. Verzoekster heeft zich, zoals ook duidelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing, enkel beroepen op de 'prangende humanitaire situatie', zonder terzake enige verduidelijking of toelichting te geven, noch duidelijke stukken aan te brengen waarom zij naar haar mening in aanmerking kwam voor het criterium 2.8A of B. Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen, en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij nog laat gelden dat verzoekster geenszins diende te worden gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Er is geen sprake van een hoorplicht in casu. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekster en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve

rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247. De verwerende partij merkt verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens. Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoekster wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven haar standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf of nadien bij een later schrijven. Hierbij kon zij alle feitelijke informatie verschaffen die zij wenste te geven, en haar aanvraag met nuttige elementen en stukken staven. In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing dd. 17.09.2010 (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. De beschouwingen van de verzoekende partij zijn niet meer dan ongestaafe, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel, noch met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel inclusief.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.”

3.22. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de zorgvuldigheidsplicht in combinatie met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, aangezien verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een uiteenzetting van de schending van de zorgvuldigheidsplicht in combinatie met de hoorplicht.

3.23. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoekster toont ook niet aan welke andere persoonlijke situatie zij zou ingeroepen hebben dan deze die zij in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging reeds heeft ingeroepen en die in concreto aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.24. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: “Betrokkene haalt -via het typeformulier- aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de “instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet” gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.25. De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststelling door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat het voorleggen van een regularisatiedossier aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen enkel gebeurt indien een vreemdeling zich beroepen heeft op criterium 2.8.A en 2.8.B

van de instructie van 19 juli 2009 en zijn dossier niet kennelijk ongegrond is, niet betwist. In deze dient aan de hand van het administratief dossier vastgesteld te worden dat verzoekster zich niet heeft beroepen op voormelde criteria, derwijze dat het betoog van verzoekster dat haar dossier diende voorgelegd te worden aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen, feitelijke grondslag mist.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA